

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: D.T.T. , narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2018, č.j. MV-105280-15/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bylo zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do

14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 7. 2017, č.j. OAM-13907-5/DP-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 4. 2018, č.j. MV-105280-15/SO-2017].

2. Ve smyslu § 169 odst. 8 písm. d) části věty před středníkem zákona o pobytu cizinců *se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.*

Žalobní body

3. Žalobkyně primárně namítá naprostou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná se ve svém odůvodnění *de facto* omezila na citaci příslušných zákonných usnesení [zřejmě: ustanovení], na rekapitulaci skutkových okolností a (bez dalšího) vyjádření souhlasu s názorem správního orgánu prvního stupně, že žádost byla podána pozdě a okolnosti tohoto pozdního podání nelze považovat za okolnosti na vůli nezávislé (bez jakéhokoli odůvodnění), a toto shrnutí zakončila tvrzením, že není oprávněna posuzovat přiměřenost rozhodnutí.
4. Žalovaná se však nijak nevypořádala s námitkou přepjatého formalismu a námitku rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, kterou žalobkyně zúžila na námitku, že správní orgán nepostupoval tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem, žalovaná bez jakéhokoli odůvodnění pouze odmítla. S ohledem na naprosto nedostatečné vypořádání odvolacích námitek považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za rozporné s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, a tudíž za nepřezkoumatelné.
5. Z procesní opatrnosti pak žalobkyně uvádí, že na těchto svých námitkách také trvá, a to v následujícím znění. Dle žalobkyně se správní orgán dopustil porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy naprosto ignoroval okolnosti jejího případu. Žalobkyně je ve věku blízkém věku mladistvého a navíc není český jazyk jejím rodným jazykem. Přestože došlo k určitému pochybení, žalobkyně toto pochybení vysvětlila pravdivě a dle svého nejlepšího vědomí a svědomí a vyjádřila lítost nad svým pochybením. Žalobkyně zde pobývá se svými rodiči, na kterých je samozřejmě existenčně závislá. V České republice se věnuje středoškolskému studiu, věnuje se přípravě na budoucí povolení [zřejmě: povolání], lze na ni pohlížet jako na nezaopatřené dítě. Celý život žalobkyně, jak rodinný, tak sociální, je samozřejmě spojen s Českou republikou. Veškeré tyto skutečnosti však správní orgán cíleně ignoruje a postupuje velmi formalisticky. V této souvislosti proto žalobkyně vznesla také námitku přepjatého formalismu. Přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud.
6. Žalobkyně také trvá na tom, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na jeho zásah do rodinného a soukromého života. Žalovaná se zabývala pouze argumentací, že dle jejího názoru a citované judikatury není povinna zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně proto tuto svou námitku doplnila tak, že podmínka, že rozhodnutí musí být přiměřené, vyplývá též z § 2 odst. 4 správního řádu či čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále pak povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyplývá též z mezinárodních závazků České republiky, primárně z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná neodůvodnila odmítnutí

odvolací námitky rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v rozporu s tímto ustanovením se pak ani nezabývala samotnou přiměřeností rozhodnutí, čímž zatížila své rozhodnutí nejen nepřezkoumatelností, ale také nezákonností.

7. Žalobkyně opětovně poukazuje na to, že je zletilým nezaopatřeným dítětem, je tedy zcela závislá na svých rodičích. Díky studiu si zde vytvořila silné sociální vazby a má zde samozřejmě i silné vazby rodinné, neboť oba její rodiče zde pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Její existenční zajištění, studium i příprava na budoucí povolání jsou rozhodnutím žalované nepřiměřeným způsobem narušeny. K této své námitce žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011-62. Žalobkyně má za to, že tento rozsudek lze bez dalšího vztáhnout i na její případ. Také ona by mohla podat opakovaně žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny na zastupitelském úřadu v zemi původu. Zastupitelský úřad v Hanoji je přetížený a i kdyby se žalobkyni podařilo sjednat termín pro podání žádosti a tuto žádost podat, je jí známo, že správní orgány rozhodující o žádostech nejsou schopny dodržovat zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí a ochrana proti nečinnosti žadatelů je často neúčinná. Lze tedy předpokládat, že vytržení žalobkyně od rodiny a jejích sociálních vazeb by bylo dlouhodobé a navíc nákladné. Žalobkyně zůstává oprávněnou žádat o povolení k dlouhodobému pobytu a postup žalované a správního orgánu prvního stupně, kdy ji nutí, aby odcestovala jen za účelem podání nové žádosti, je nejen nepřiměřený, ale také neúčelně formalistický.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že skutkový stav a průběh správního řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí.
9. K námitce žalobkyně, že postup správního orgánu I. stupně považuje za přepjatý formalismus, žalovaná uvedla, že aplikace zákona o pobytu cizinců není nepatřičná a ani v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Správní orgán I. stupně shledal splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Správní orgán I. stupně dále neshledal, že žalobkyní uváděné skutečnosti mohou představovat okolnosti na její vůli nezávislé, které by jí zabránily podat žádost v zákonné lhůtě. K žádosti o prominutí zmeškání lhůty správní orgán I. stupně uvedl, že ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je ve vztahu k § 41 správního řádu ustanovením upravujícím zvláštní postup. Použití ustanovení § 41 správního řádu na situaci, na kterou dopadá ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je vyloučeno. Žalovaná se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožňuje a plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí.
10. Ve vztahu k námitkám týkajícím se přiměřenosti napadeného rozhodnutí s ohledem na zásah rodinného a soukromého života žalovaná plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly námitky řádně vypořádány.

Jednání před soudem

11. Při jednání před soudem dne 23. 10. 2019 zástupkyně žalobkyně a žalovaná setrvaly na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností do 13. 6. 2017. Dne 20. 6. 2017 žalobkyně podala Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K této žádosti žalobkyně přiložila žádost o prominutí zmeškání úkonu z důvodu přehlédnutí platnosti svého bytového oprávnění. *Myslela, že má stejnou platnost jako rodiče, kteří mají pobyt do 16. 7. 2017. V místě bydliště nosí k prokazování totožnosti cestovní pas. Průkaz o povolení k pobytu má uložen doma z obavy o ztrátu, protože ten průkaz je malinký.* V podání datovaném dne 25. 6. 2017 a došlém správnímu orgánu dne 27. 6. 2017 žalobkyně požádala o prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že tuto žádost odůvodní dodatečně.
15. Usnesením ze dne 13. 7. 2017, č.j. OAM-13907-5/DP-2017, Ministerstvo vnitra řízení o žádosti žalobkyně ze dne 20. 6. 2017 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto usnesení správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala: první doplnění odvolání je datováno dne 25. 7. 2017 a došlo správnímu orgánu dne 26. 7. 2017 a druhé doplnění odvolání je datováno dne 20. 10. 2017 a došlo správnímu orgánu dne 23. 10. 2017. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018, č.j. MV-105280-15/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a napadené usnesení Ministerstva vnitra ze dne 13. 7. 2017, č.j. OAM-13907-5/DP-2017, potvrdila.
16. Napadené rozhodnutí odůvodnila žalovaná zejména tím, že v daném případě byl dán důvod pro zastavení řízení a že napadené usnesení bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Důvody pozdního podání žádosti uvedené účastnicí řízení, tedy že *myslela, že má stejné datum platnosti předchozího povolení jako její rodiče, popř. že s sebou průkaz nenosila, protože je malinký*, nelze ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců hodnotit jako překážku bránící účastnici řízení ve včasné podání žádosti, která by byla nezávislá na její vůli. Účastnice řízení neuvedla v odvolacím řízení žádné nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, které nemohla uplatnit dříve a které by měly vliv na zákonnost napadeného usnesení. Ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k pochybení při aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a v daném případě nebylo shledáno porušení této základní zásady správního řízení. Přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení se při postupu podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců neposuzuje. Posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců má místo pouze u některých meritorních rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č.j. 15A 20/2015-45, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41, a ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48). Vznesený odkaz na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je tudíž s ohledem na uvedenou judikaturu ve vztahu k napadenému usnesení irelevantní. Účastnice řízení se na území České republiky zdržuje 3 roky, což není příliš dlouhá doba k utvoření pevných sociálních vazeb a řádné integraci do české společnosti, dopad do soukromého života tak není zcela nepřiměřený. Pokud si účastnice řízení vybrala Českou republiku jako zemi, ve které chce žít, je její povinností dodržovat její právní řád, tedy mimo jiné splnit i všechny podmínky

pro vydání příslušného pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, tj. podat žádost ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 tohoto zákona. Vzhledem k výše uvedenému neshledala žalovaná námitku přepjatého formalismu důvodnou a uvádí, že aplikace zákona o pobytu cizinců provedená správním orgánem I. stupně není nepatřičná a ani v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

17. Ve smyslu § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*
18. Ve smyslu § 47 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.* Ve smyslu § 47 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců *důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
19. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že s touto námitkou je nutno se vypořádat přednostně, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních žalobních námitek. Má-li rozhodnutí správního orgánu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. U těchto jednotlivých atributů přezkoumatelnosti je možno vycházet z ustálené praxe správních soudů (ať už jde o přímo použitelné závěry týkající se rozhodnutí správních orgánů nebo analogicky použitelné závěry vztahující se k rozhodnutím krajských soudů). Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou má žalobkyně patrně na mysli, lze poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS. Ve smyslu těchto rozsudků je nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů dána zejména tehdy, jestliže z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Zdejší soud však v tomto případě žádnou takovou vadu rozhodnutí správních orgánů neshledal. Soudní praxe považuje rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo odvoláním napadeno, za jeden celek. V přezkoumávané věci představuje jeden celek rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 4. 2018, č.j. MV-105280-15/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 7. 2017, č.j. OAM-13907-5/DP-2017. Žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla podána po uplynutí lhůty pro její podání. Žalovaná zopakovala žalobkyní uváděné důvody zmeškání lhůty, tj. přehlédnutí, nezkušenost, neznalost povinností spojených s pobytem a věk žalobkyně. Žádná z těchto skutečností však nemůže být považována za překážku nezávislou na vůli žalobkyně. Důvody zmeškání lhůty, které žalobkyně uvedla ve vztahu k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tak nepředstavují důvody na vůli žalobkyně nezávislé. Žalobkyně měla povinnost podat svou žádost v určité lhůtě a bylo jen na ní (či jejích rodičích), jak této povinnosti dostojí. Lhůty pro podání žádostí jsou upraveny v zákoně o pobytu cizinců, přičemž neznalost zákona žalobkyni neomlouvá. Ani odkaz na věk blízký věku mladistvého nemůže být ve věci podstatný. Soud tu tudíž nemá pochybnosti o důvodech, proč žalovaný správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho

rozhodnutí; z žaloby ostatně vyplývá, že tyto pochybnosti nemá ani žalobkyně, neboť s právními názory a závěry správních orgánů nesouhlasí a namítá jejich nesprávnost.

20. K námitce nevypořádání se s přepjatým formalismem a ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu soud konstatuje, že žalobkyně v druhém doplnění odvolání uvedla, že je ve věku blízkém věku mladistvého a navíc není český jazyk jejím rodným jazykem. Přestože došlo k určitému pochybení, žalobkyně toto pochybení vysvětlila pravdivě a dle svého nejlepšího vědomí a svědomí a vyjádřila lítost nad svým pochybením. Žalobkyně zde pobývá se svými rodiči, na kterých je samozřejmě existenčně závislá. V České republice se věnuje středoškolskému studiu, věnuje se přípravě na budoucí povolání [zřejmě: povolání], lze na ni pohlížet jako na nezaopatřené dítě. Celý život žalobkyně, jak rodinný, tak sociální, je samozřejmě spojen s Českou republikou.
21. K tomu soud uvádí, že žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně měly přepjatý formalismus a porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu spočívat. V uvedeném ustanovení správního řádu jsou přitom zakotveny zásada ochrany veřejného zájmu a zásada individualizace, jakož i zásada legitimního očekávání. V druhém doplnění odvolání žalobkyně v podstatě jen uvádí výše uvedené údaje a vznáší námitky, že se správní orgán dopustil porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy naprosto ignoroval okolnosti jejího případu, a že správní orgán veškeré tyto skutečnosti cíleně ignoruje a postupuje velmi formalisticky. K tomu je bez dalšího prezentována judikatura Ústavního soudu. Tu ovšem soud musí zdůraznit, že pro daný případ je rozhodné, zda důvody, které žalobkyni zabránily včasnému podání žádosti, byly (nebo nebyly) na její vůli nezávislé. S touto zásadní otázkou se odvolací argumentace přepjatým formalismem a porušením předmětného ustanovení správního řádu mýjí. Podle názoru soudu je na místě zohledňovat to, jak odvolatel své námitky zformuluje a jakým způsobem a na jaké úrovni argumentuje. S tím by měla korespondovat odpověď odvolacího správního orgánu, který je povinen námitky vypořádat a své rozhodnutí odůvodnit. V případě toliko obecné argumentace lze podle soudu vystačit s obecnou odpovědí. V případě skutkově a právně propracované argumentace by se pochopitelně vyžadovala skutkově a právně propracovaná odpověď. V daném případě není pravda, že se žalovaná s námitkou přepjatého formalismu nijak nevypořádala. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, vzhledem k čemu žalovaná neshledala námitku přepjatého formalismu důvodnou a došla k tomu, že aplikace zákona o pobytu cizinců provedená správním orgánem prvního stupně není nepatřičná a ani v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. S ohledem na uvedené považuje soud námitky přepjatého formalismu a porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu za nedůvodné.
22. Názory Nejvyššího správního soudu na požadavek žalobkyně na posuzování přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců jsou přehledně shrnuty v rozsudku uvedeného soudu ze dne 14. 3. 2019, č.j. 7 Azs 5/2019-27: „[15] Již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, Nejvyšší správní soud uvedl, že „podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...]" V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem

zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ [16] Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 - 57, ve kterém bylo rovněž posuzováno rozhodnutí správního orgánu, jímž došlo k zastavení řízení s poukazem na § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V něm soud uvedl, že „Kasační námitka týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není důvodná. (...) Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu učiněným na str. 5 napadeného rozsudku. Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci. Pro úplnost soud dodává, že v rámci své judikatury dospěl opakovaně k závěru, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 249/2016 a sp. zn. 9 Azs 288/2016). (...) S ohledem na shora uvedené je tedy nedůvodná veškerá argumentace stěžovatele stran neposuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí v nyní posuzované věci.“ [17] I v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35, se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je správní orgán povinen v rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž vypořádal i námitku, která takovou povinnost dovozovala z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zdejší soud k tomu uvedl, že „v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit (viz § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015). Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Výše uvedeným závěrům pak konvenuje i judikatura krajských soudů, viz např. rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2017, č. j. 57 A 7/2017 - 45, ze dne 16. 5. 2014, č. j. 57 A 41/2013 - 53 atp. [18] S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud v daném rozhodnutí neposuzoval dopady do rodinného a soukromého života stěžovatele. Nejvyšší správní soud v uvedených rozsudcích takovou povinnost nedovodil ani na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, či čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dalších. V rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017 - 34, pak takovou povinnost soud nedovodil ani z čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na který účastník uvedeného řízení rovněž poukazoval v kasační stížnosti (která je nadto velmi podobná kasační stížnosti posuzované v nyní projednávané věci). Uvedenou povinnost nelze dovozovat ani ze správního řádu. Stěžovatelem akcentovaná ustanovení (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu) neobsahují povinnost posuzovat dopady do rodinného a

soukromého života stěžovatele. Jsou v nich obsažena obecná pravidla pro vydávání správních rozhodnutí, resp. pro jejich odůvodňování. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány postupovaly v souladu s uvedenými ustanoveními správního řádu.“.

23. Zdejší soud, který plně odkazuje na podrobnou argumentaci kasačního soudu v obdobné věci, se tudíž ztotožňuje s výše uvedeným stanoviskem správních orgánů, že v případě usnesení o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemají povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince.

Rozhodnutí soudu

24. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. října 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu